

MINTE CREATIVĂ

CAIET DE LUCRU
CREAT DE

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

ÎN CĂUTAREA SFÂNTULUI GRAAL

REZUMAT: Un roman cavaleresc neterminat, care spune povestea tânărului Persifal, ținut în ignoranță de către mama sa despre această lume. După o întâlnire întâmplătoare cu un cavaler, el decide să plece pentru a deveni el însuși cavaler. După o mie de aventuri, el ajunge la castelul Regelui Pescar care păstrează Sfântul Graal.

TITLUL: ÎN CĂUTAREA SFÂNTULUI GRAAL

TITLUL ORIGINAL: PERSIFAL, POVESTEA SFÂNTULUI GRAAL

CUVINTE CHEIE: CAVALER; SPADĂ, ONOARE

GENUL: ROMAN/LEGENDĂ*

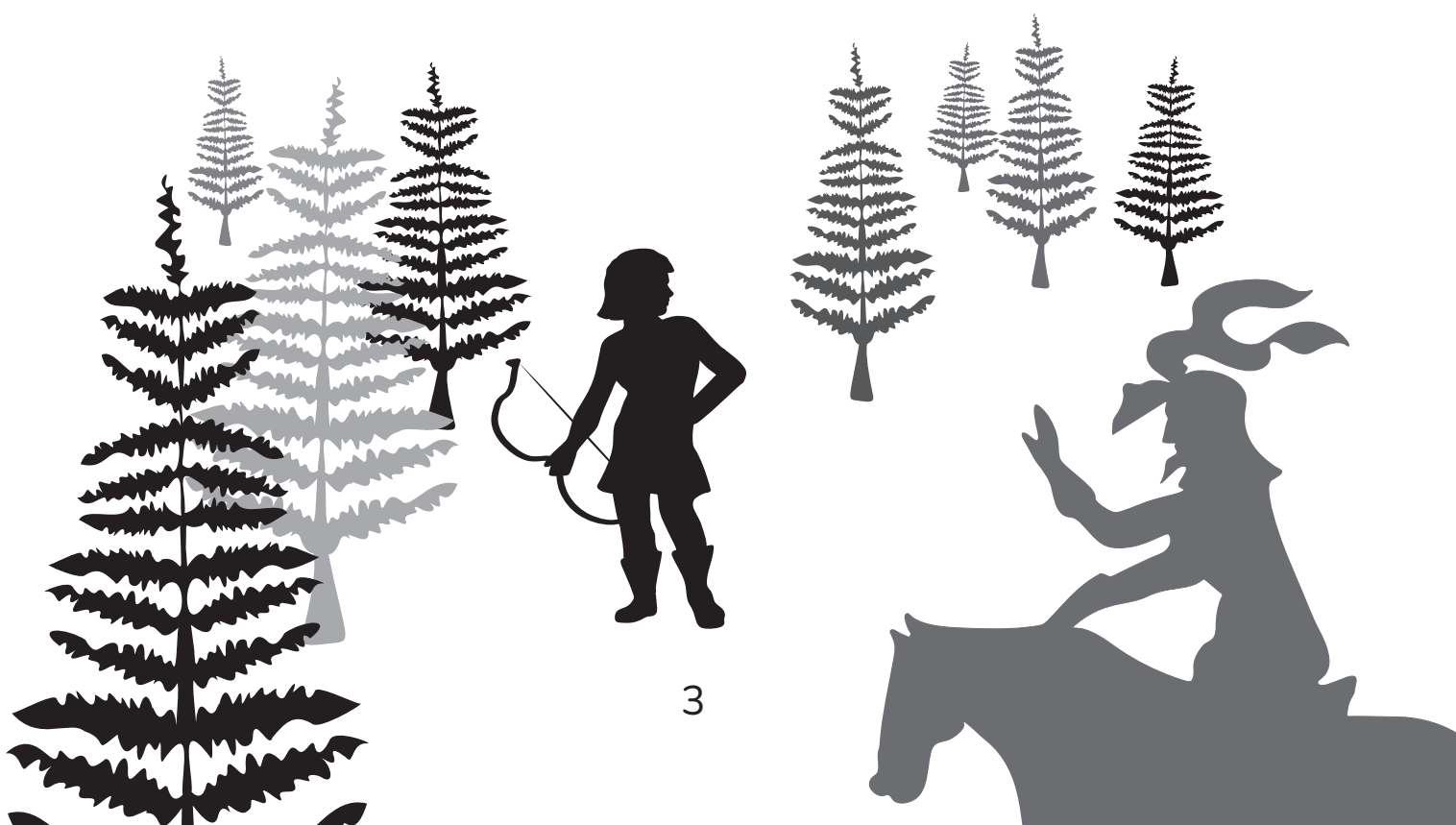
VARSTA: 9–10 ANI

* (Autor: CHRÉTIEN DE TROYES)

NOTĂ: povestea este o rescriere bazată pe textul original, însă unele elemente au fost modificate, omise sau tăiate pentru a face povestea mai scurtă și mai potrivită pentru grupa de vârstă a copiilor. Întreaga parte dedicată cavalerului Gawain nu a fost abordată, preferându-se concentrarea poveștii pe figura lui Percival.

ÎN CĂUTAREA SFÂNTULUI GRAAL

Cu mult timp în urmă, într-o pădure îndepărtată de restul lumii, trăiau un tânăr pe nume Percival și mama sa. Femeia, care își pierduse soțul și cei doi fii în războaie și bătălii, decisese să se ascundă în adâncurile Pădurii Gaste, pentru ca nimic să nu li se întâmple. Acolo își crescuse fiul ca într-un uriaș cuib, înconjurat și protejat de verdele nesfârșit al copacilor înalți, unde răsunau doar cântecele păsărilor și foșnetul vântului. Totul era feeric și minunat, iar zgomotele bătăliilor păreau doar o amintire tristă în inima femeii. În acea strălucitoare vegetație, tânărul Percival crescuse sălbatic și inocent în legătură cu totul. Într-o zi a ieșit ca de obicei la vânătoare. Însă, după câțiva pași, printre desișurile de copaci, a văzut trei bărbați scilpitori călărind cu viteză. Uimirea lui a fost atât de mare încât, în ciuda spaimei sale, s-a uitat cu ochii mari și cu gura deschisă la unul dintre călăreți, care s-a dat jos de pe cal și s-a apropiat de el.

„Ai văzut cumva cinci călăreți trecând cu trei domnițe?”
a întrebat el.

Băiatul, care nu mai întâlnise niciodată un călăreț, fără să fie atent la întrebări, a întrebat la rândul său:

„Ce porți la braț și ce ții în pumnul tău? Ce rochie ciudată și strălucitoare!”.

Cavalerul, uimit de ignoranța băiatului, a explicat cu răbdare:

„Acesta este un scut cu care mă apăr, aceasta este o sulită cu care mă lupt, iar cea pe care o port este o armură, care mă apără de loviturile mortale! I-ai văzut pe cavaleri și pe cele trei domnițe?”, a întrebat el, crezând că a satisfăcut curiozitatea lui Perceval.

„Interesant. Și de unde i-ai luat? Le vreau și eu”, spuse el fără să răspundă sau să acorde vreo atenție cererii cavalerului.

Cavalerul răbdător a spus: „Regele Arthur mi le-a dat, el te poate face cavaler. Acum spune-mi dacă i-ai văzut pe cavaleri”.

„Vreau să mă duc la rege ca să devin eu însumi cavaler...”.

Oricum nu am văzut pe nimeni, dar mă duc la sătenii mamei mele, poate ei vor putea să-ți dea vești.” A adăugat, cufundat în propriile gânduri și lăsându-i pe cavaleri să vorbească cu sătenii, s-a îndreptat pentru ultima oară spre casă, pentru a-i spune mamei sale că pleacă.

Femeia a plâns, l-a implorat în zadar, până când s-a resemnat și, plină de tristețe, i-a dat ultimele sfaturi. Dar Percival, concentrat cum era pe dorința sa de a deveni cavaler, a plecat călare fără să fi înțeles lecția.

În timp ce îl privea cum se îndepărta de ea călare, inima i s-a frânt de durere, abia i-a șoptit numele și a căzut la pământ ca un copac căruia i s-au smuls rădăcinile.

Abia se întoarse Percival, deja departe, cu gândurile sale la de miile de aventuri care îl atrăgeau ca un cântec de sirenă.

Călărind prin păduri pe calul său suplu, a ajuns la Carduel, pe malul mării. Înconjurat de ziduri înalte și solide, se afla castelul regelui Arthur. Percival îl privea cu admirație când un cavaler superb, roșcat, i-a atras atenția: pe armura sa strălucitoare, se distingeau arme de un roșu intens, iar în mână strângea o cupă de aur. „Iată armele pe care mi le doresc pentru mine!”, și-a spus el și, cum nu primise niciodată vreo educație și credea că un cavaler este astfel doar datorită calului, a pornit în întâmpinarea regelui Arthur pe calul său!

Regele Arthur tocmai fusese supărat de cavalerul roșcat care vărsase o cupă de vin pe regina Guinevere. Nu-i dădea nici o atenție tânărului care intra pe cal în sală și nici întrebărilor care, de departe, păreau să ajungă la el trecând peste zidul său de furie. Orice rege bun știe, totuși, că are datoria de a-și asculta supușii, așa că și-a cerut scuze lui Percival și a încercat să-i explice ce se întâmplase. Fără să coboare de pe cal și fără să țină cont de sentimentele și povestea regelui, Percival a trecut direct la subiect: „Aș vrea să mă faci cavaler”.

Arthur, în ciuda comportamentului său, a fost impresionat de frumusețea băiatului și a recunoscut în el un viitor cavaler, curajos și înțelept, așa că a răspuns „O voi face cu plăcere pentru curajul tău și pentru onoarea mea”.

„Eu, însă, aș dori armele de culoare roșcată!”, a spus Percival cu hotărâre. Nu departe, Keu, fierarul regelui, un adevărat răzvrătit, mereu gata să stârnească probleme și să le provoace, a spus: „Nu știu ce să zic: „Bineînțeles, nu trebuie decât să te duci să le iei, sunt ale tale! Percival a luat acest lucru la propriu și și-a întors calul, a mulțumit și a plecat fără ca regele să poată să-l oprească sau să mai adauge ceva.

„Nu spune lucruri care nu sunt adevărate!” A spus regele adresându-se lui Keu.

Percival își îndemna calul și aproape că părăsise castelul când o domniță s-a apropiat de el și i-a spus zâmbind:

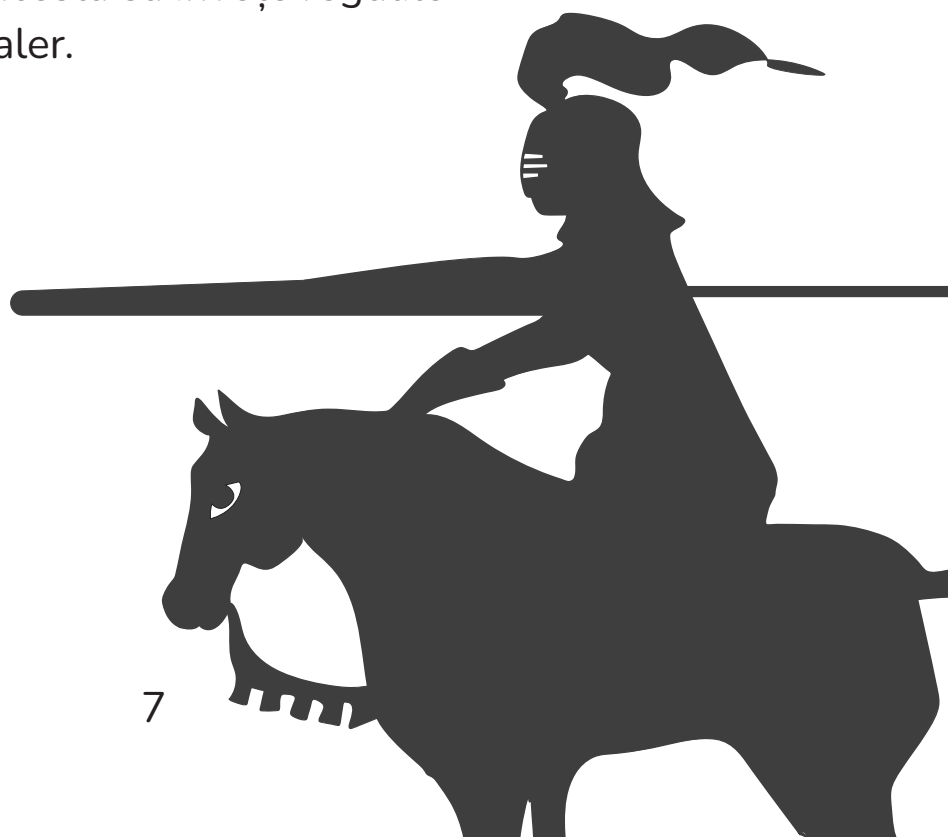
„Nu-ți fie teamă, într-o zi vei fi cel mai bun dintre cavaleri.”

Keu, invidios pe atâta bunătate, a lovit-o.

Băiatul a văzut întreaga scenă, dar dorința sa de a avea armele cavalerului Vermilion era atât de intensă, încât l-a luat cu forța în căutarea lor. Câțiva pași mai târziu, l-a găsit pe cavaler în fața lui.

„Lasă-ți imediat armele, îți poruncește regele Arthur”, a strigat tânărul naiv, ordonându-i cavalerului să se dezbrace și să-i predea armele.

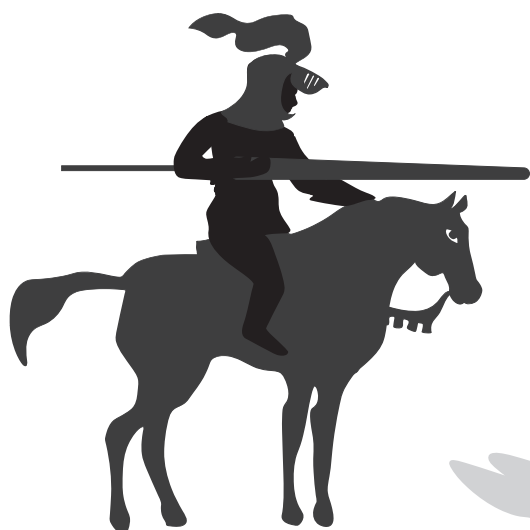
Cavalerul a râs cu poftă, ținându-se de burtă. „Ei bine, atunci ai venit să mă provoci”, a spus el ridicându-și sulita și lovindu-l pe tânăr cu ea. Percival, care nu avea sulită, ci doar lance și nu cunoștea regulile luptei cavaleriești, a aruncat cu lancea în adversarul său, care a căzut la pământ mort, sub privirile uimite ale lui Ionet, care îl urmăse pe Percival de la castel. Tânărul s-a apropiat, încercând să-i scoată armele cu stângăcie, dar oricât de mult s-ar fi străduit, armele au rămas lipite ferm de cavaler. Ionet, râzând, l-a ajutat și, cu gesturi rapide și blânde, a dezlegat armele, făcându-le cadou tânărului, care, uimit, i-a mulțumit. „Trebuie să-i spui regelui”, a spus el, când a terminat de înmănat armele, „că mă voi întoarce curând să răzbun pe dulcea domniță de ofensa lui Keu.” Apoi a încălecat pe calul cavalerului Vermilion și a pornit la drum. Ionet, încă neîncrezător în cele întâmplătoare, s-a întors la castel și a povestit totul regelui Arthur, care și-a dat seama că văzuse bine în talentele tânărului, întristat că nu-l putea păstra cu el pentru ca acesta să învețe regulile de a fi un adevărat cavaler.

Norocul a vegheat asupra lui Percival când s-a apropiat de un alt castel aflat între un râu și mare. Podul mobil a fost coborât și Percival s-a apropiat pentru a-l traversa, când l-a văzut ieșind, înfășurat într-o mantie lungă, pe lordul Gorneman de Gorhaut, care dorea să-i cunoască povestea și să-l găzduiască în castel.

În zilele și lunile care au trecut încet, Percival a reușit să afle tot ceea ce viața pe care o petrecuse în pădurea Gaste îl ținuse departe. A învățat să călărească și să folosească arme și a descoperit că sfaturile gazdei sale nu erau prea diferite de cele ale mamei sale. „Trebuie să ai grijă, curaj și pasiune și totul îți va veni de la sine.” Apoi a continuat: „Dacă în bătălie învingi un cavaler, lasă-l să trăiască, căci asta îți va da onoare, ajută domnițele și doamnele dacă au nevoie de ajutorul tău și încearcă să nu vorbești prea mult, ca nu cumva vorbele tale să-ți facă rău.» Percival și-a luat rămas bun de la stăpânul său, lordul Gorneman, și și-a reluat călătoria până când a ajuns la un alt castel. Dacă cel al lui Gorneman era bogat și primitiv, acesta părea în ruine și, deși se numea Goodshelter, nu putea oferi prea multe.

Pentru a-l întâmpina a venit o domniță, cea mai frumoasă pe care o văzuse vreodată, cu părul lung și blond și ochi atât de limpezi încât păreau transparenți. „Nu am prea multe, frumosul meu cavaler, dar te voi găzdui cu plăcere”, a spus fata, al cărei nume era Floarea Albă.

Era fermecătoare, chiar și atunci când povestea evenimentele triste care făcuseră din castelul ei o ruină.

„Au fost Anguingeron și Clamadeu, mi-au ucis tatăl și au trecut castelul prin sabie, sunt sigură că mă vor ataca din nou!” Auzind aceste cuvinte, Percival s-a oferit să-i sfideze și în scurt timp era deja pe câmpul de luptă. Bătălia a fost lungă și necruțătoare, dar Percival a câștigat în cele din urmă. Scoțându-și sabia, era gata să-și lovească inamicul, dar amintirea cuvintelor bătrânului maestru l-a oprit: „Nu te voi ucide”, a spus el, „dar trebuie să te predai regelui Arthur”. Cavalerul a fost de acord.

Clamadeu, aflând de înfrângere, a vrut să asedieze din nou castelul, crezând că îi va învinge pe locuitori prin înfometare. Dar, chiar în acea noapte, s-a iscat o furtună cu un vânt atât de puternic încât valurile au împins o corabie încărcată cu provizii până la insulița pe care se afla castelul. Imaginați-vă bucuria locuitorilor și furia lui Clamadeu. „Nu mai rămâne decât să îl învingem pe tânărul cavaler cu arme roșii”, a spus el, crezând că îl poate învinge de unul singur. Percival a coborât pe câmpul de luptă, și-a lăsat coiful pe față și și-a înfipt sulita. Clamadeu era puternic, dar băiatul era și mai puternic. Încă o dată, după ce l-a învins, i-a dăruit acestuia bunăvoința de a nu-l ucide.

„Te vei preda regelui Arthur și vei elibera toți prizonierii”, a spus tânărul.

În timp ce Clamadeau pleca spre meleagurile lui Arthur, Percival s-a întors la castelul din Whiteflower și odată cu el s-au întors și toți prizonierii. Au fost zile fericite care au fost întrerupte doar de vestea că Percival vrea să părăsească castelul. „Trebuie să mă întorc la mama mea. Când am plecat a fost atât de tulburată încât a căzut la pământ», a spus el aproape ca și cum abia atunci ar fi realizat ce se întâmplase. Promițând că se va întoarce curând, și-a luat rămas bun de la Floarea Albă și a plecat în pădure. A ocolit apele râului în căutarea unui vad sau a unui pod care să-i permită să traverseze și astfel să ajungă mai repede acasă. Dar apa curgea repede și adânc și, chiar dacă albia râului se îngusta, el nu putea găsi o cale de trecere, ca și cum ar fi fost un zid plin de apă lichidă care îi bloca trecerea. Când a ajuns la o stâncă de pe care era imposibil să mai meargă mai departe, a văzut în mijlocul râului o barcă cu doi bărbați, primul vâslind, iar al doilea pescuind, prinzând în cârlig pești mici.

„Vă rog”, le-a spus tânărul celor doi bărbați, „veniți aici, aș vrea să traversez râul, dar până acum nu am găsit niciun loc bun pentru a face acest lucru!” Pescarul i-a răspuns:

„Îmi pare rău pentru tine, dar nu există nici un pod, nici o cale de trecere”.

„Îmi puteți spune unde să dorm atunci?” „Te voi găzdui cu plăcere. Urcă pe scara aceea din stâncă și continuă drept înaintea, vei găsi casa mea.” Percival a urmat indicațiile și s-a trezit în fața unei case cu turn, solidă și pătrată, cu podul coborât. De îndată ce a intrat, a fost întâmpinat de servitori care l-au condus într-o sală mare, unde, așezat în mijloc, se afla bărbatul din barcă, purtând o mantie. În spatele lui, un șemineu mare lumina cu flăcări încăperea și numeroșii meseni.

„Nu mă pot ridica”, a spus Regele Pescar, rănit în luptă și de atunci invalidat. „Vino mai aproape și stai aici cu mine.”

În timp ce regele vorbea, un servitor a venit cu o sabie.

„Ți-o trimite nepoata ta”, a spus el, înmânând-o regelui.

„Nu există una ca aceasta”, a spus regele, arătând perfecțiunea lamei. „Este un dar pentru tine”, a spus din nou, în timp ce i-o înmâna lui Percival. Minunat de frumusețe și recunoscător pentru dar, Percival a privit uimit la venirea și plecarea servitorilor și la masa bogat așezată, când deodată a văzut un servitor intrând în cameră cu o sabie însângerată. A vrut să întrebe cine era, unde se ducea, ce era sabia, dar, amintindu-și cuvintele stăpânului său, a decis să tacă.

Venirea și plecarea misteriosului cortegiu continuau, la fel ca și trecerea unor obiecte extraordinare, un servitor cu o sulită din care cobora o picătură de sânge sau o domniță care ținea în mână prețiosul Graal, atât de frumos și de strălucitor încât lumina încăperea la fiecare pas, de parcă ar fi purtat nu o farfurie împodobită cu pietre prețioase, ci însuși soarele. Uimit, Percival era sfâșiat între curiozitate și timiditate și poate din acest motiv a rămas tăcut și uimit în timp ce privea domnița părăsind încăperea. Farfuriile continuau să vină și fiecare farfurie era precedată de intrarea unei domnițe cu Graalul. „Oare cui îl servesc?”, se întreba el, dar doar gândea așa, întrebarea nu i-a scăpat de pe buze. „O să-i întreb mâine pe servitori”, a spus el de îndată ce cina s-a terminat și toată lumea s-a culcat. Dimineața, însă, nu mai avea pe cine să întrebe, toată lumea dispăruse. Tânărul a rătăcit o vreme prin camerele goale, apoi, sigur că era singur, și-a încălecat calul și a pornit în galop.

De îndată ce a părăsit castelul, a văzut podul ridicându-se și închizându-se în urma lui.

Neștiind că a ratat o ocazie care li se oferea celor câtorva, tânărul și-a încălecat calul și a intrat în pădure, dar la câțiva pași mai încolo a auzit un strigăt pătrunzător și disperat.

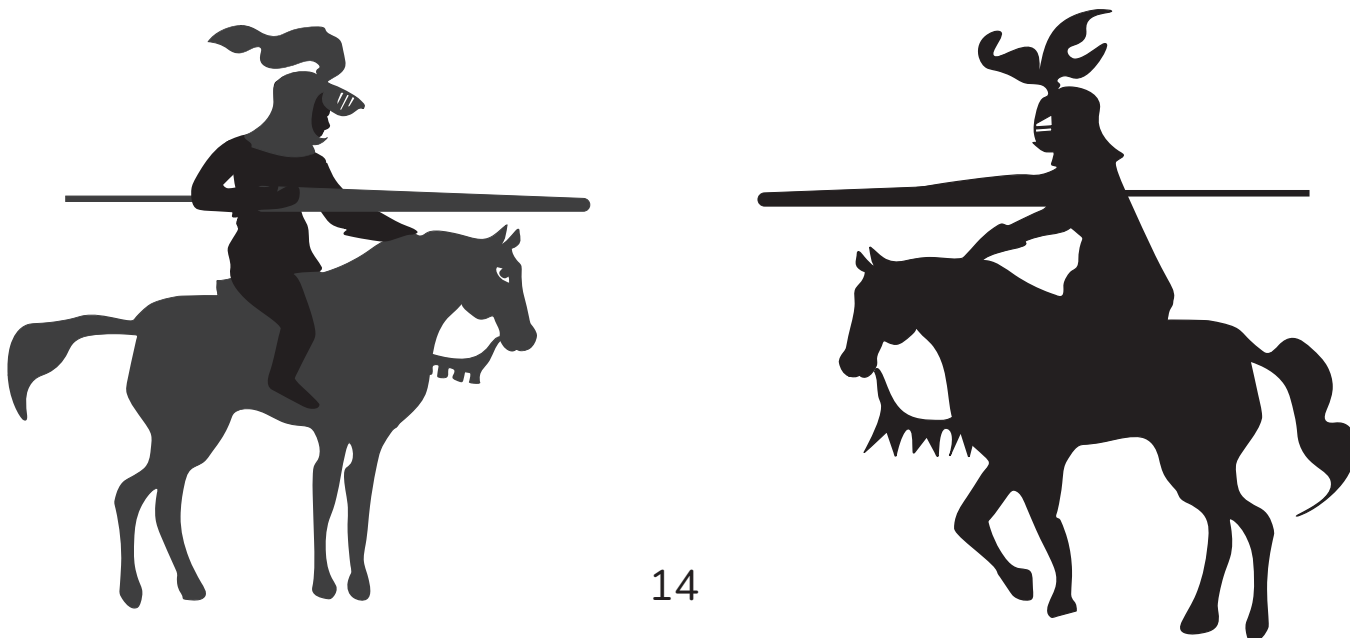
Sub un stejar mare plângea o domniță, în brațele căreia se afla un tânăr cavaler mort. Neprihănitul Percival a întrebat ce se întâmplase. Fecioara l-a privit pe cavaler printre lacrimi și și-a recunoscut în el pe vărul ei. „Vărul meu, de unde ai venit atât de odihnit și înviorat?”, a întrebat ea. „Am fost oaspete al regelui Fisher, am mâncat și am dormit în castelul lui, dar în această dimineață totul dispăruse.” Fecioara, privindu-l uimită, l-a întrebat: „În timpul cinei ai văzut cumva trecând o suliță însângerată și poate Sfântul Graal?”.

„Bineînțeles, am văzut sulița și Graalul strălucitor și plin de pietre prețioase fiind duse înainte și înapoi...” „Și ai întrebat cine era servit?” „Bineînțeles că nu, stăpânul meu mi-a spus să nu pun întrebări...” „Ce greșeală teribilă, dacă ai fi întrebat, regele ar fi fost în siguranță, ar fi fost vindecat, dar acum totul este pierdut... Tu nu știi nimic, nici măcar de moartea mamei tale, când ai văzut-o căzând, nu ți-a pasat.” Spuse din nou fata. Percival a tăcut ca și cum lacrimile în loc să-i umple ochii i-ar fi înecat toate cuvintele. Percival s-a întristat și s-a îndepărtat, lăsând-o pe fecioară să plângă după prietenul.

Din duel în duel și din bătălie în bătălie, Percival și-a continuat pelerinajul luptând și câștigând. Tuturor cavalerilor înfrânți, le cerea mereu același lucru, să meargă și să se predea regelui Arthur.

Unul după altul, cavalerii au venit la curtea regelui Arthur, povestind despre înfrângerea lor și despre promisiunea lor de a-l pedepsi pe Keu pentru ofensa adusă fetei.

Auzind aceste povești, în inima regelui a crescut regretul că nu l-a ținut în acea zi, dar odată cu el a crescut și convingerea că el era marele cavaler pe care și-l imaginase. „Vom merge să-l găsim!”, a spus regele și a ordonat imediat întregii curți să pornească pe urmele lui Perceval. O lungă coloană a ajuns astfel într-o vale largă și înzăpezită. Keu, care voia să se răzbune pentru provocările repetate ale tânărului cavaler, i-a spus regelui că se duce să-l ia pe Percival care stătea în zăpadă. Înarmat până în dinți, a început să năvălească și să strige de îndată ce l-a văzut de la depărtare. Auzindu-se sfidat cu atâta înverșunare, Percival a sărit pe cal și, luându-și sulița, s-a aruncat asupra cavalerului, dezechilibrându-l și rupându-i brațul, răzbunând astfel insulta adusă tinerei domnițe.

Regele, informat despre întâmplare, s-a arătat îngrijorat pentru Keu, dar aflând că acesta era în afara oricărui pericol, i-a cerut lui Gawain să meargă să-l cheme pe tânărul cavaler care, după bătălie, se asezase din nou să contemple peisajul înzăpezit. Cu cuvinte blânde, Gawain i s-a adresat tânărului care, auzind că regele care îl făcuse cavaler îl căuta, și-a lăsat armele și l-a urmat pe emisar până la cortul regelui.

A fost întâmpinat de dansuri și de cea mai rafinată mâncare, de zâmbetul reginei și de furia lui Keu, care nu au putut diminua bucuria tuturor. Deodată, călare pe un catâr, o domniță urâtă, cu părul creț și des care îi cădea peste ochii îngusti și apropiați, cu o barbă stufoasă ca a unei capre și cu dinți galbeni ca niște coji de ouă, l-a salutat pe rege și pe curtea sa când a intrat în sală. Apoi a arătat cu degetul ei în formă de cârlig către Percival și rânjind furioasă a spus „Ai refuzat norocul care ți-a fost acordat.

Ai respins frumusețea ca și cum nu ți-ar fi fost de ajuns. Oare splendoarea nu ți-a fost de ajuns? O întrebare ar fi fost suficientă, dar ați ratat momentul. Departe de aici se află un castel unde o prințesă este ținută prizonieră. Sunt necesare două nopți pentru ca tu să o eliberezi.” Domnița urâtă a ieșit așa cum venise, iar Gawain și ceilalți cavaleri au ieșit în față pentru a porni în căutarea castelului, toți cu excepția lui Perceival, al cărui singur scop era acum să găsească Graalul și toate obiectele extraordinare din acea noapte magică.

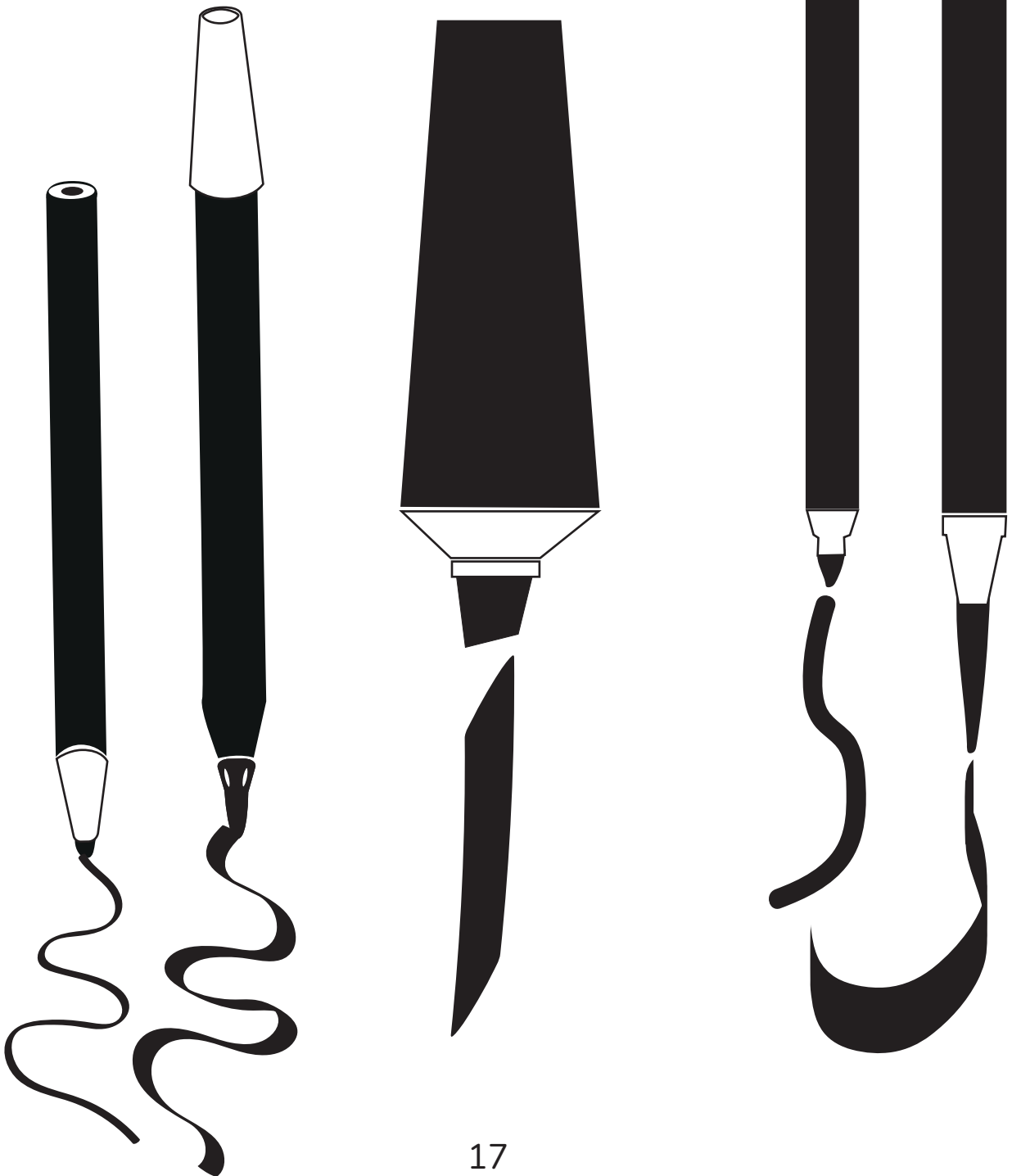

Timp de cinci ani s-a dedicat luptelor și duelurilor și căutării Graalului. Nimic altceva nu mai exista, până când, într-o zi, obosit de multele bătălii, s-a oprit și a auzit despre un bătrân înțelept care dorea să-l întâlnească. Bătrânul avea o barbă lungă și albă care îi cobora pe piept și l-a rugat pe tânăr să-i povestească despre viața lui. Dar primele care au ieșit din Percival nu au fost cuvinte, ci lacrimi. „Cum te cheamă?”, a întrebat bărbatul, „Percival”, a răspuns el. Bărbatul a suspinat și cu o voce blândă a spus. „Dragul meu nepot, cea mai mare și mai gravă greșeală pe care ai făcut-o este față de mama ta, care a fost sora mea”. Percival l-a privit pe bărbatul surprins și aproape că și-a ținut respirația în timp ce se gândea cu tristețe la acea zi, cu atâția ani în urmă, când părăsise casa, cuibul iubitor și protector pe care mama lui îl construisese pentru el în adâncurile pădurii Gaste. „Să fi greșit față de dragostea sa, să nu fi avut milă de durerea de a te vedea plecând, de aceea nu ai putut întreba, de aceea nu ai putut pune întrebări, prima ta greșeală gravă te-a făcut să greșești din nou... nu ai întrebat despre suliță și nu ai întrebat despre Sfântul Graal, care era servit tatălui Regelui Pescar. Dar acum, că ai înțeles greșeala ta, totul este iertat”.

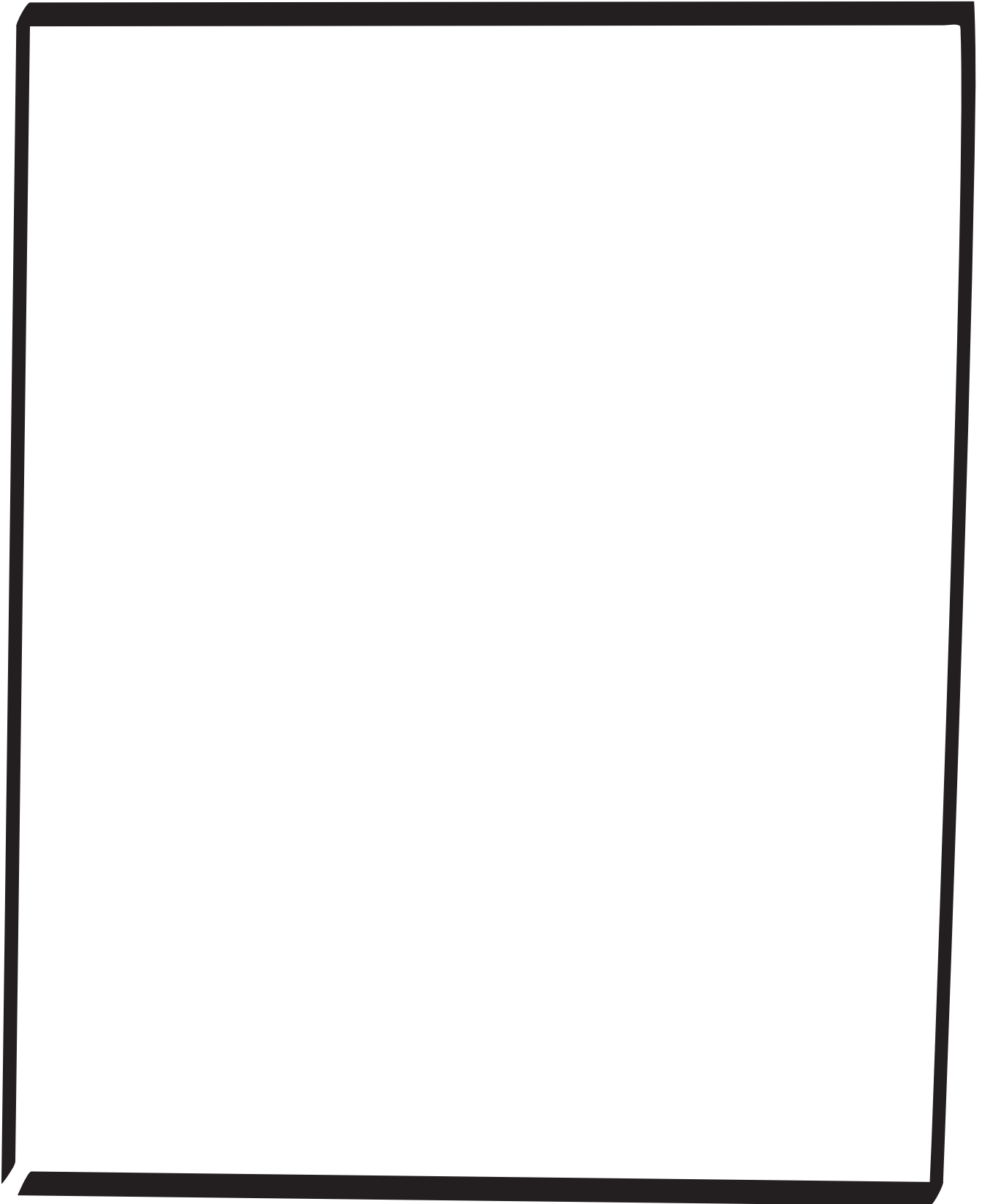

ACTIVITĂȚI

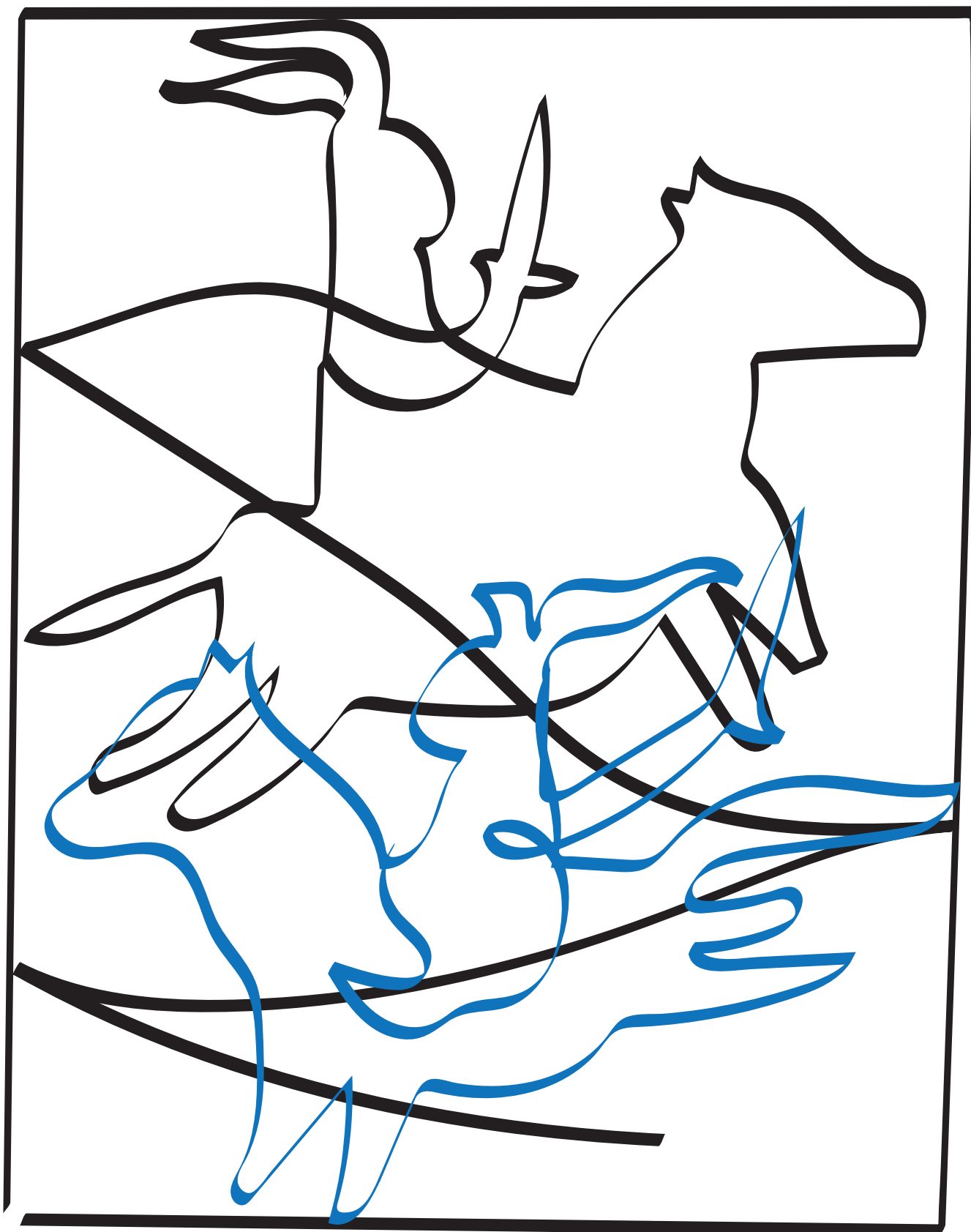
Instrumentele cu care desenăm sunt importante. Luați markere cu diferite vârfuli diferite vârfuli: plate, rotunde, cu pensulă. Luați, de asemenea, niște pensule și tempera. Puteți alege negru sau orice altă culoare doriți.

În caietul de schițe, desenați un chenar astfel încât să ocupe întreaga foaie. Chenarul vă va ajuta să delimitați mai bine desenul.

Desenați câteva personaje fără să vă îndepărtați mâna de pe hârtie. Dacă doriți, alternați între două culori.

Alege desenul tău preferat și colorează câteva dintre personaje. Desenează și scrie în spațiile libere, folosind litere majuscule.

Desenează în caietul tău fără să îți ridici mâna de pe hârtie.
Colorează prin alternarea culorilor ca într-o tablă de șah.

Alege unul dintre desenele care îți plac cel mai mult.
Scrieți cu litere cursive cuvântul cheie sau titlul poveștii în
spațiile albe și colorate.

Desenează obișnuitul chenar pe caietul tău de schițe.
Împarte-l în trei sau mai multe părți cu linii ondulate.
Folosind două culori diferite, scrie cu litere cursive titlul sau
cuvântul cheie, fără să vă ridici mâna.
Suprapuneți cele două scrieri.

Cofinanțat de
Uniunea Europeană

Tot conținutul este licențiat sub CC BY-NC-ND 4.0

Proiectul STORIAS este co-finanțat prin programul ERASMUS al Uniunii Europene. Conținutul său reflectă punctele de vedere ale autorilor, iar Comisia Europeană nu poate fi trasă la răspundere pentru orice utilizare a informațiilor din acestea.

(Cod proiect: 2021-1-FR01-KA220-SCH-000029483).